

kommande afgaar ved Døden, ophører Sygekassernes Forpligtelse, saa at man altsaa ikke faar den Oplysning, som har sin store Betydning for denne Statistik. Som man vil have set, er der et Tilfælde, som kun har været 1 Dag. Vi have da set nøjere efter i Materialet, hvorefter dette er uddraget, og deraf faar man at vide, at vedkommende har knust Brystet, saa at han altsaa rimeligvis maa være afgaaet ved Døden efter 1 Dags Forløb. Der er en anden Ting, som gør, at denne Opførelse ikke er fuldstændig korrekt med Hensyn til, hvorledes det deler sig inden for de bestemte Tidrum, idet Sygekasserne jo sjældent give Understøttelse for de første Dage, og man vil ogsaa se, at for de første 3 Dage findes der næsten ingen Tilfælde — kun 2 — opførte, de, som findes medtagne, maa altsaa være rene Undtagelser. Men allerede, naar man kommer til de 4 Dages Tilfælde, komme vi op til det anseelige Tal af 47. Se vi paa, hvad der kan uddrages af disse 1244 Tilfælde, viser det sig, at 236 have været indtil 7 Dage og 620 indtil 14 Dage. Man vil altsaa se, at hvis man blot vilde sige, at man først udbetalte Erstatning eller Understøttelse i de Tilfælde, hvor Arbejdsudnyttigheden varer over 14 Dage, vil man kunne til at afførre en ganske betydelig Del af de tilskadedkomne fra at komme i Betragtning, idet det synes, at netop i Tidrummet fra 8 til 14 Dage er Tilfældene talrigst, idet Antallet af Tilfælde, som vare 1—8 Dage, som sagt kun er 236, medens 384 Tilfælde varede fra 8—14 Dage og 192 over 14 indtil 20 Dage. Det vil altsaa ses, at de fleste Tilfælde falde i den nævnte Periode. Af de 1244 Tilfælde, som jeg her har behandlet, ere 522 indtraadte paa Værksteder og Fabrikker, 659 paa Arbejdspladser og 63 paa Gaden. Jeg beder det høje Ting-udstykke, at jeg har opholdt det saa længe med disse Tal, men vi have altsaa i Samklang med vore tidligere Udtalelser vedrørende denne Sag sat 7 Dage som den Grænse, inden for hvilken ingen Understøttelse udbetales. Ved Udbetalingen af Understøttelsen vil man jo kunne følge to Regler. Den ene vilde være den, som f. Eks. er fulgt i vor Fattigløvgivning og senest i Loven om Alderdomsunderstøttelse, nemlig at sætte Grænsen der, at den tilskadedkomne eller den, som træder i dette Forhold, skal have det fornødne og skal være trængende. Det andet Forhold er dette, at man søger at strække sig noget videre og søger at skabe en Institution, som sikter noget højere, noget i Retning af Folkeforsikring uden dog at tage de allerøverste Sag med. Det er dette, vi have søgt at gøre her, og det er derfor, der

er ansat en Sum i § 3, nemlig 2,000 Kr., idet der siges, at den, der ikke ved Formue, Bedrift, Pension eller paa anden Maade har en aarlig Indtægt af 2,000 Kroner eller derover, gaar ind under Forsikringen. Denne Sum kan selvfølgelig siges at være for høj, men naar den er saa høj, er det for at markere, at det, vi tilføjte i dette Tilfælde, er ikke at give en Fattigunderstøttelse til tilskadedkomne, men det er, som jeg for sagde, at søge at skabe en Institution, der løses Spørgsmaalet i noget videre Omfang og sikter i Retning af Folkeforsikring. — Hvad de Tal angaar, der staa her, vil det jo selvfølgelig kunne eksperimenteres med disse ligesom med de øvrige Tal, og der vil jo kunne strides om Grænsen. Der er det jo temmelig nødvendigt, at der sættes en Grænse, og nogle vilde maasse finde, at den Grænse ikke er passende, men vi have Haab om, at det ved nærmere Samarbejde vil lykkes at finde den rette Grænse. Naar man vil sammenligne § 16 med denne Paragraf, vil man finde en Uoverensstemmelse mellem dem, som vi med Vilje have ladet blive staaende, fordi der er to Principper, som stride imod hinanden, men som hver for sig kunne være gode. Maasse vil det ved et Samarbejde kunne lykkes at bringe det rette frem. Saaledes som det er her, er det flere Steder i det forelagte Lovforslag. Der staaer her i § 16, at en Stats-embedsmand med Pension kan ikke naa højere end til det Maksimum af 1,000 Kr., som er fastsat i § 3. Man vil derimod se i § 3, at den ogsaa omhandler Pensioner, og man vilde f. Eks. kunne tænke sig, at en kommunal Embedsmand ved Hjælp af denne Lov kunde naa op til at faa to tusinde, ni hundrede og nogle Kroner. Det har imidlertid staaet for mig saaledes, at denne lille Uoverensstemmelse meget godt kunde staa i Lovforslaget, som det er fremsat, idet det kun er fremsat som et Grundlag for videre Fremme af dette Arbejde, og det her forekommer mig, at man meget vel vil kunne finde en Kombination af disse to Principper saaledes, at naar der f. Eks. staaer 2,000 Kr. eller derover, kunde man sætte: „Med den Understøttelse, som Ulykkesforsikringen yder vedkommende, maa hans Indtægt ikke overstige denne Grænse.“ Man kommer derved til at sætte en Grænse, og det var vistnok den sundeste og naturligeste Maade at gøre dette paa. Længere henne i § 3 vil man se, at der er stillet nogen Forandring med Hensyn til Summerne. Ellers er Forslaget i det hele taget som Regertingens. De ere nemlig noget forhøjede. Medens vi have foreslaaet 1,000 Kr. i Byerne